

lavede også et testamente sammen med Sam Zinglersen. Dette testamente drøftede han efterfølgende med advokat Steffen Andersen, som rettede testamentet til (ekstrakten side 43). Han har aldrig været bestyrelsesformand i E. Zinglersens Forlag ApS, det var han alene i Finn Bentzen Revisionsinstitut A/S. Han orienterede Martinus Instituttet om overvejelserne, som han og Sam Zinglersen foretog. Når Martinus Instituttet ikke ville have aktier, kunne man bruge hans selskab, der alligevel skulle være en erhvervsdrivende fond. Han så ikke nogen etiske problemer i, at han købte anparterne. Han reviderede jo ikke selskabets regnskaber. Han har aldrig selv haft nogen klienter. De har alle været selskabets klienter. Sam Zinglersen var ikke hans klient, men Finn Bentzens Revisionsinstitut A/S's klient. Han lagde ikke mærke til, at Finn Bentzen Invest A/S ikke fremgik af anpartshaverfortegnelsen i regnskaberne for E. Zinglersens Forlag ApS. Anparterne, som Martinus Instituttet ikke kunne modtage, var købt til gavn for Martinus Instituttet og ikke for ham selv. Han var overrasket over de breve, som Sam Zinglersen skrev om aftalerne. Han mente ikke, at han skyldte Majken Bøgh ikke Annette Fabricius Bjerre en forklaring om, hvorfor anparterne var blevet overdraget. Han var uforstående overfor, at der rejstes disse mistanker. Han syntes, at det var en form for generationsskifte, at de fik testamentet oprettet. Det talte han og Sam Zinglersen om, og Sam Zinglersen syntes, det var den bedste måde, at foretage det på. Der gik lidt tid før han trak sig for Sam Zinglersens Fond. Han ville alene trække sig, hvis Martinus Instituttet havde et ønske om, at han gjorde det. Det syntes de var en god ide, og derfor trak han sig fra fonden. Sam Zinglersen udtog på et tidspunkt et varelager af bøger fra forlaget og uddelte det på en lejr. Det var det, han i et af brevene i sagen tog afstand fra. Bestyrelsesmæssigt var han imod denne handling. Det var i den forbindelse hans bestyrelsesansvar han tænkte på. Han har aldrig kunne hævde ejerrådighed over selskabet. Han kunne ikke skrive en check. Hans søn skulle ikke bo i ejendommen. Sønnen har boet i Hillerød i 32 år. Han skulle heller ikke selv flytte til Frederiksberg. Han har også altid boet i Hillerød. Forvist ekstrakten side 170 og ekstrakten side 185 forklarede han, at der i disse bilag blev henvist til og beskrevet baggrunden for købet af anparter og planen med overtagelsen af E. Zinglersens Forlag ApS i Finn Bentzen Invest A/S. Mausoleumet er ikke blevet opført, da det kræver tilladelse, hvilket er meget svært at få.

Annette Fabricius Bjerre har forklaret, at hun blev kontaktet af revisor Majken Bøgh, og Sam Zinglersen kom ind til et møde på kontoret. Der var en person med, som havde kørt ham, det var måske Inga Vilhjaldsdottir. Sam Zinglersen havde fået et forfærdeligt chok, idet han efter at have boet i sit hus i mange år, havde fået at vide, at personen, der boede ovenpå kunne siges op. Hans revisor havde fået majoritet i selskabet, og han ønskede nu, at lejerens ovenpå skulle ud, og revisorens søn i stedet skulle bo i lejligheden. Sam Zinglersen troede, at han kunne bo i huset til sin død, og at det herefter skulle udleveres til Martinus Instituttet. Hun gennemgik papirene og syntes, der var noget galt. Hun kunne se, at ejendommen var lagt ind i selskabet i 1991. Det var ikke usædvanligt, at lægge ejendomme ind i selskaber på det

tidspunkt. Man kunne således spare penge ved det, hvis man havde høje udgifter. Men det var ikke de store udgifter, som Sam Zinglersen havde haft til driften, og der var heller ikke lån i ejendommen, der kunne begrunde en overførsel. Det mest bekymrende var dog, at anparterne i selskabet var forsvundet fra Sam Zinglersen. Han kunne ikke rigtig forklare, hvorfor anparterne skulle sælges. I Martinus-bevægelsen stolede de på hinanden, og revisoren havde også en tilknytning til Martinus Instituttet. Sam Zinglersen var chokeret og havde tidligere fået forklaret, at det skete var den bedste måde at sikre midlerne overfor Martinus Instituttet. Han var på det tidspunkt gammel, og man havde ikke indtryk af, at han havde forståelsen for, at ejendommen lå i selskabet. Det fremgik, at revisoren havde brugt under 200.000 på, at erhverve ejendommen til sit investeringsselskab. Ejendommen var på det tidspunkt vurderet til i hvert fald 5.000.000 kr. Målet var, at få anparterne tilbage så Sam Zinglersen selv kunne styre det hele. Han styrede tilsyneladende ikke sin egen økonomi. Hun skrev derfor et brev til Finn Bentzen. Det skete efter mødet med Sam Zinglersen. Hun regnede med, at han herefter hurtigst muligt ville tilbageføre anparterne. Hun fandt det uetisk, hvad der var foregået. Finn Bentzen var Sam Zinglersens revisor, og Finn Bentzen var også anvendt af Martinus Instituttet, som revisor. Sam Zinglersen betragtede Finn Bentzen som sin revisor. Hun fik et brev fra Finn Bentzen, men hun betragtede det mere som et forsvar for, at Finn Bentzen skulle have handlet etisk. Hun fandt ikke, at Finn Bentzen havde svaret på de spørgsmål, som fremgik af hendes henvendelse. Derfor politianmeldte de ham. Sam Zinglersen ville gerne have bragt det hele på plads. Han var træt og gammel og ville have fred. Da hendes brev til Finn Bentzen ikke gik, henvendte de sig til politiet. Hun havde på det tidspunkt arbejdet som forsvarsadvokat i 20 år, og hun mente, at der var tale om en berigelse i henhold til straffelovens § 279. Hun hørte hurtigt fra politiet, hvor en rutineret medarbejder gerne ville have et møde med hende. Hun mødte først, hvorefter Sam Zinglersen mødte for ikke at trætte ham for meget. Politiet tog anmeldelsen alvorligt. Hun er ikke klar over, om Finn Bentzen var inde og afgive forklaring, men hun vil tro det. Hun ansøgte samtidig om fri proces for en eventuel civil sag. Hun sagde tidligt, at de var indstillet på et forlig, hvis Sam Zinglersen kunne få sine anparter tilbage. Han ville gerne betalte et beløb tilbage for anparterne uden hensyn til, om der havde været en eventuel modregning. På denne måde kunne han blive boende, og damen ovenpå kunne få fred. Finn Bentzens advokat sagde, at de ville have renter af beløbet, og Sam Zinglersen godkendte dette, også selv om hun syntes, det var urimeligt. De fik herefter anparterne retur. Der var ikke fundet en forligsmæssig løsning, hvis de ikke havde indgivet en politianmeldelse. Hun fik forklaret af Sam Zinglersen, at anparterne i Finn Bentzen Invest A/S skulle overdrages, for at der kunne bygges et mausoleum. Hun fik aldrig nærmere forklaring herpå. Hun forstod ikke, hvorfor anparterne skulle over i Finn Bentzens selskab for at få opført et sådan. Politiet blev orienteret om forliget. Politiet opgav herefter sagen, og det var hendes indtryk, at det skete, fordi sagen hvilede på Sam Zinglersens forklaring. Han skulle i retten i flere dage, hvis sagen skulle

køre, og det ville være for hårdt for Sam Zinglersen, når sagen nu var på plads. Da Sam Zinglersen ville havde fred, gjorde hun ikke mere ved det. Sam Zinglersen har betragtet Finn Bentzen som sin økonomiske førerhund. Han gjorde det, som Finn Bentzen sagde, han skulle. Han var gammel, og de var begge to en del af bevægelsen, hvor det var en opfattelse, at ingen gør nogen ondt. Hun konstaterede på et tidspunkt, at Finn Bentzen hverken var statsautoriseret revisor eller registrerede revisor. Det havde han i hvert fald kun været en kort årrække. Sam Zinglersen troede bare, at Finn Bentzen var revisor. Han kendte ikke noget til nogen andre revisorer. Hun mente personligt, at man skulle holde sig fra den slags overdragelser, hvis man er rådgiver for nogle. Hun ved dog godt, at nogle gør det. Sam Zinglersens eneste formål var, at midlerne efter ham i videst muligt omfang skulle tilfalde Martinus Instituttet. Sam Zinglersen troede, at det var den billigste vej, til at give ejendommen til Martinus Instituttet. Han troede det var bedst sådan i modsætning til bare at forære Martinus Instituttet ejendommen. Sam Zinglersen tænkte fornuftigt nok, selvom han var 92 år. Forretningsmæssig indsigt havde han dog ikke på dette tidspunkt. De talte om, at der var andre ting der burde kulegraves, men det orkede Sam Zinglersen ikke på dette tidspunkt. Han var dog klar over, at der var andre problemer. De drøftede ikke på noget tidspunkt, om ejendommen skulle sælges tilbage Sam Zinglersen. De havde talt om, at der kunne opstå et erstatningskrav, ved at købe ejendommen tilbage, men det orkede han ikke. Hun har ikke talt med Martinus Instituttet undervejs.

Bent Andrup har forklaret, at han er statsautoriseret revisor og har været det siden 1986. Han har hele sit arbejdsliv været i revisionsbranchen. Han startede hos Finn Bentzens Revisionsinstitut A/S i 1987. Han har på et tidspunkt ejet ca. 93 procent af selskabet. Det ejede han indtil i 2006/2007 og havde på det tidspunkt ejet aktierne i ca. 10 år. Han har stadig en lille tilknytning til selskabet, idet han er medlem af bestyrelsen. Han er ikke medlem af direktionen. Han har underskrevet regnskaberne for Sam Zinglersen. Han har mødt Sam Zinglersen en enkelt gang, men har ikke drøftet regnskaber med ham. Han havde det revisionsmæssige ansvar for en del af perioden. Det var hans revisorassistent, som lavede bogføringen, og herefter var det ham selv, der afsluttede regnskaberne. Når andre, f.eks. Bjarne Møldrup, lavede regnskaberne skete det formentligt på samme måde. Forvist ekstrakten side 98 og 102 fortalte han, at det viste, at Sam Zinglersen ejede anparterne. På det tidspunkt skulle man alene oplyse, hvis man havde en anpartspost på over 500.000. Og det var der ikke nogle, der havde her. Han huskede ikke, hvorfor Finn Bentzen ikke stod der. Det er ikke noget, der er vigtigt, idet der ikke er en formel oplysningspligt herom, men det er en fejl, at der ikke også stod Finn Bentzen Invest A/S. Han mødte Sam Zinglersen en dag, da han skulle aflevere noget materiale. Han var ikke involveret i overdragelsen af ejendommen i 1991. Han rådgav heller ikke Sam Zinglersen herom. Det kan have været Bjarne Møldrup eller Bjarne Frederiksen, der rådgav herom. Han kan ikke sige, hvem der har rådgivet. Man gemmer materialet i revisionsselskabet i fem år. Herefter destrueres